

L'any 1981, l'Institut d'Estudis Eivissencs va venir per primera vegada a aquesta parròquia a celebrar la Festa de la Nit de Sant Joan. Va ploure i ens haguérem de reparar al saló parroquial. L'any següent tornàrem. Fou l'any de la memorable actuació de l'enyorat Ovidi Montllor.

Han passat 24 anys, i la ruixada avui segurament no es repetirà. I no serà perquè negres nuvolades no s'encaramulin a sobre del poble i de l'illa. Però en aquest cas no hi haurà pluja. Serà ciment, formigó i molt d'encrità. Nuvolada negra estesa arreu, que se'n vol endur cases, tancons, mitjans de vida, records, il·lusions i tot allò que es pugui encabir en les desmesurades línies marcades (ells diuen que pels tècnics) pels polítics sadolls de models d'un suposat progrés econòmic que causen mals irreparables en el territori i sucosos beneficis a determinades butxaques.

I des d'aquí, i en plena festa senyalada, que, per cert ens ha costat 6 euros de taxes municipals, hem de dir ben fort que tant el Pla Territorial Insular com les autopistes que ens imposen no signifiquen progrés sinó destrucció, adulteració, profanació d'una terra i d'un paisatge. Seran la prostitució d'un país estimat. Desgràcia que patiran les generacions actuals i futures, que pagarem i pagaran ben car, caríssim.

No és debades que el passat 5 de juny, dia mundial del medi ambient, en la publicació dels punts foscos ambientals dels Països Catalans figuràs a lloc destacat el projecte d'autopistes a l'illa d'Eivissa. En la reflexió global de la diada, i a l'anàlisi que feien els experts sobre el futur que ens espera a ca nostra abans que acabi el segle XXI, era assenyalat aquest projecte com una de

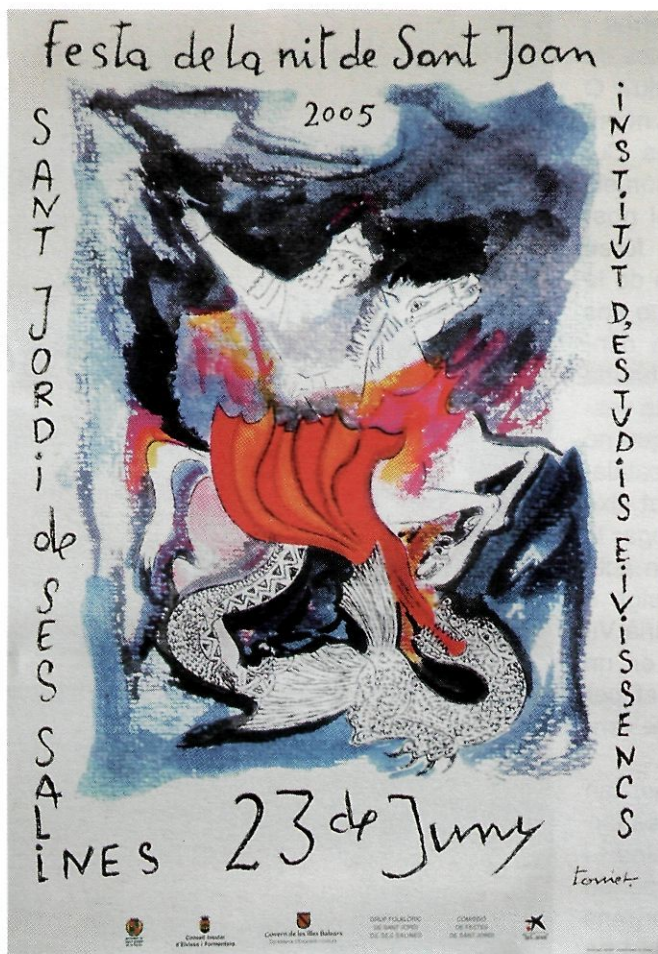
les grans amenaces que cauen sobre tots naltros. Unes infraestructures viàries del tot inconvenients per l'enorme cost i consum de territori que representa per a tan petites distàncies. Ens volen fer dues grans crivellades al territori eivissenc.

Aquesta agressió es pot produir ara mateix. No reflexionen ni deixen temps per reflexionar. Això ens obliga a tots a passar immediatament a l'acció. D'aquí l'extraordinària importància del necessari èxit de la manifestació del dia 1 de juliol. Tots i totes hi hem de ser, decidits, amb força i sense perdre la il·lusió i l'esperança.

En tots els manifestos que fa l'Institut la Nit de Sant Joan els problemes medi-

ambientals i identitaris hi són presents. Avui, malauradament n'hauriem de fer una llista interminable. No cabrien en aquestes dues quartilles. Amb tot, com a mostra, facem-ne unes pinzellades.

Pel que fa a la llengua, enguany n'hem sentit de grosses, d'animalades. Quan parlen de llengua els qui manen afirmen que cal defensar les llibertats individuals; literalment diuen que "no es pot defensar una llengua a base de coartar llibertats individuals". Ja poden disfressar-se com vulguin i cantar matinades, ja hi tornam a ser: s'omplin la boca de llibertat. Deu ser per defensar aquesta llibertat que varen tancar Som Ràdio i Ràdio Jove? Deu ser per defensar aquesta llibertat que han retallat escandalosament el pressupost de normalització lingüística? Deu ser per defensar aquesta llibertat que han suprimit la Junta Avaluadora de Català? Deu ser per defensar aquesta llibertat que han ignorat absolutament 30.000 firmes, signatures lliures, en contra de les autopistes?



Manifest de la Nit de San Joan 2005

Quina llibertat més estranya aquesta que tanca boques i ignora firmes i menysprea la difusió de la cultura. La que comença amb campanyes de desprestigi i contra l'ús del català, la nostra llengua, a escoles i instituts, i amb una televisió (IB3) que incompleix amb absoluta impunitat la Llei de Normalització Lingüística.

Jordiers i jordieres, eivissencs i eivissenques, si no posam fre a la irracional expansió urbanística, si no aturam el consum de territori, la pèrdua de patrimoni arquitectònic i cultural, la desaparició dels espais rurals, l'abandonament del camp i les brutals agressions al medi, si continuam el vertiginós canvi demogràfic que patim, si no defensam aferrissadament la nostra identitat, no tindrem futur. Pensem-hi tots junts. Hem d'aconseguir transmetre els valors naturals i culturals a

la nostra joventut, i tot i els entrebancs que posen aquells que ja els va bé una societat eivissenca desgavellada i sense projecte clar de país. El seu és l'especulació, els guanys immediats, el malbaratament dels recursos, les inversions a llocs turístics emergents, el tot inclòs, el ciment, l'asfalt i el formigó.

Que Sant Jordi mati la cuca i Sant Joan cremi els mals averanys. Que la festa no mos la faci malbé ningú, i que el proper dia 1 de juliol ens trobem una immensa gentada per fer sentir la veu d'un poble que s'ha tornat massa conformista.

Molts anys i bons als Joans i Joanes. A tots, moltes gràcies i fins sempre.

Eivissa, 23 de juny de 2005. ■

Menció d'Honor Sant Jordi 2005



El sopar de germanor de 2005 es va celebrar en terres de la vènda de Santa Maria, dins el terme del poble de Santa Gertrudis de Fruitera, al restaurant Can Bernat. Es va aprofitar l'avinentesa per tal que el president de l'Institut d'Estudis Eivissencs, Marià Serra Planells, en nom de la comissió executiva, fes lliurament de la Menció d'Honor Sant Jordi 2005 al filòleg i professor d'ensenyament secundari, Enric Ribes i Marí.

Aquesta Menció d'Honor Sant Jordi s'atorga en reconeixement de la seua densa trajectòria científica —tot i

la seva joventut— centrada especialment en la recollida, fixació i anàlisi històrica i etimològica dels topònims de les Pitiüses.

Llibres com *Noms de lloc* (1992), *La toponímia de la costa de Sant Joan de Labritja* (1993), *La toponímia de la costa de Sant Antoni de Portmany* (1995), *Llengua i terra unides* (2004), *La supervivència de la toponímia precatalana d'Eivissa i Formentera* i *l'Onomasticon Cataloniae* (2005) i d'altres, a més de nombrosos articles i col·laboracions, tot plegat és el fruit de la seua feina en el camp filològic.